Катя Алвес

Клубът на мъфините

Най-сладката тайфа на света

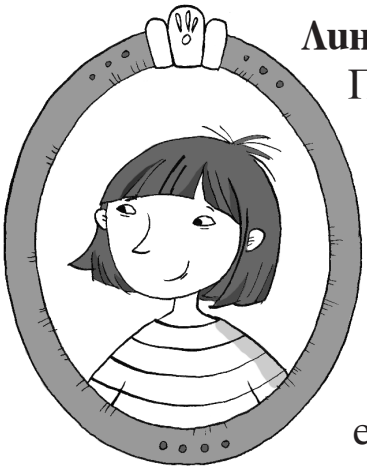

Лин не понася цигулки. Просто има алергия към тях, но въпреки това ужасно много свири на цигулка (няма как – майка ѝ настоява). Лин е срамежлива. Личи си, защото бързо се изчервява. Но пък винаги ѝ идват най-добрите идеи.

Таматам всъщност се казва Тамара и е доста дръзка. Прекрасно жонглира (понякога), ходи по въже (но досега няма голям успех) и мечтае да стане циркова артистка. Тя винаги има забавни идеи. Наистина!

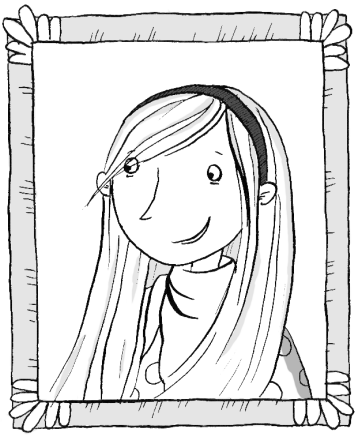

Миранда обича всичко, което е сладко, най-вече малинови бонбони. Освен това е много суетна и си има детегледачка. Миранда се интересува живо от всякаква мода, освен от балетна (но това е друга история).

Лулу е единствената от четирите, която обича да пише домашни и е ужасно добра по математика. Тя иска непременно да направи някакво страхотно откритие (това обаче никак не е лесно) и винаги и към всичко подхожда логично.

Катя Алвес

Родена е през 1961 г. в град Коимбра, Португалия.
Упражнявала е различни професии – работила е в книжарница,
в библиотека, била е редактор в радиото.
Днес тя живее със семейството си в Цюрих
и пише детски романи, повести, радиопиеси.
Много обича португалски оризови кексчета,
за които твърди, че са преки роднини на мъфините.

Ели Брудер

Родена е през 1980 г. в областта Пфали, Германия.
От малка обича да рисува истории в картинки.
След като завършва образованието си в Шотландия
и Фрайбург, работи като илюстратор. Живее с мъжа си
и цяла ферма с животни край езерото Ратцебург
в Северна Германия. В Шотландия Ели Брудер за пръв път
опитала мъфини, които и до днес обича много.

Der Muffin-Club
Die süßeste Bande der Welt
Autor: Katja Alves
Illustrations: Elli Bruder
© 2013 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany
www.arena-verlag.de
Through Anthea Agency

Клубът на мъфините
Най-сладката тайфа на света
© Издателство „Фют“, 2015
Илюстрации: Ели Брудер
Превод Милкана Клаус Делер
Редактор Екатерина Латева

ISBN: 978-619-199-047-4

Катя Алвес

Клубът на мъфините

Най-сладката тайфа на света

Издателство „Фют“

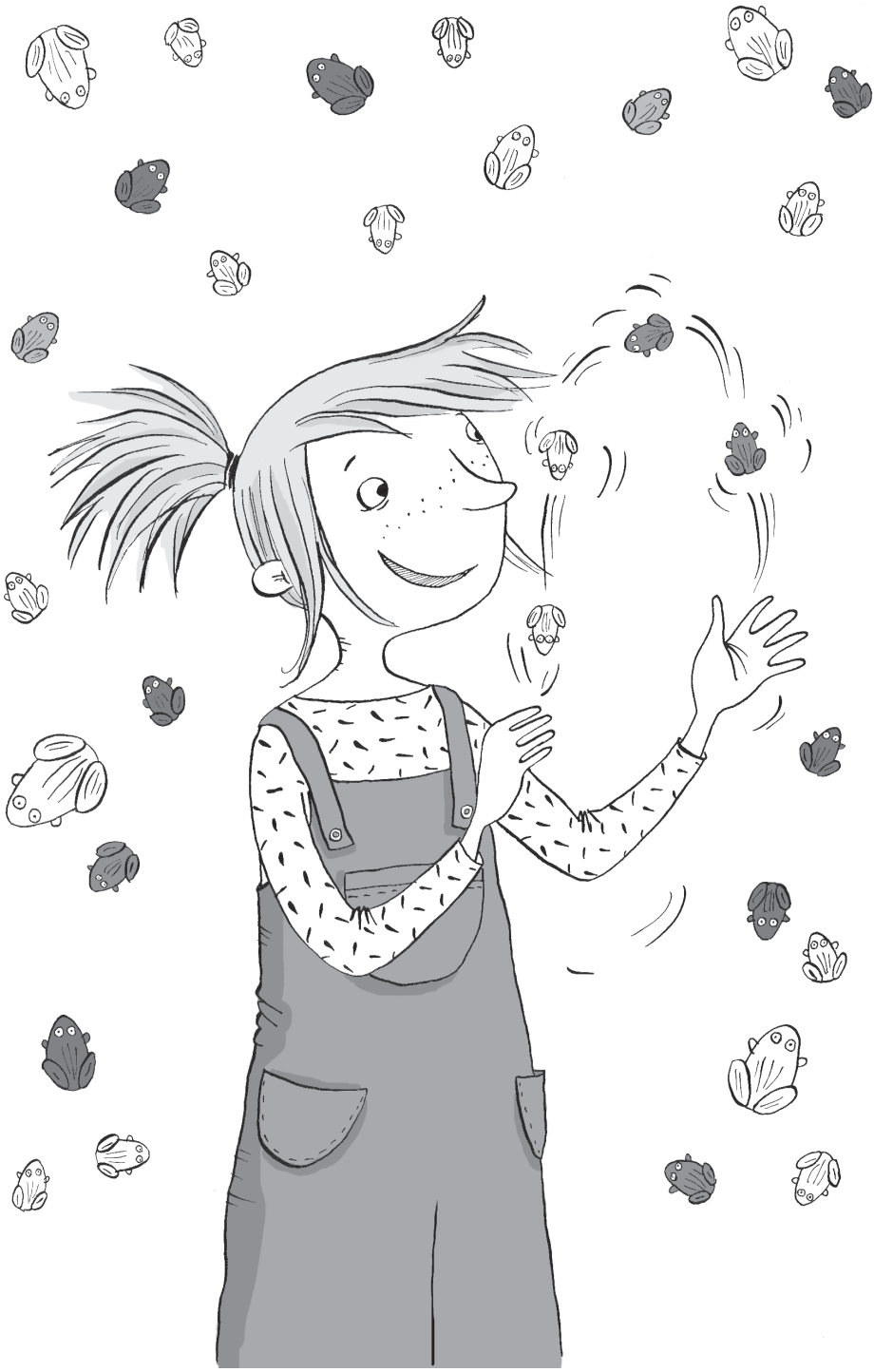

Как започна всичко...

Ако се чудите как да разделите седемнайсет бонбона между четири момичета, без тези момичета да се скарат, само ме попитайте.

Аз съм математически **гений**. Дори учителката ни по математика – госпожа Шнайдевинд, мисли така, а тя обикновено не е щедра на комплименти и ги пази само за себе си (точно както пази овесените бисквитки, които крие в чекмеджето си).

Във всеки случай мама и тате много се гордеят с мен заради математическите ми способности. Тате постоянно разправя на всички колко добре смятам. Особено на

клиентите си. Тате кара такси, а когато си таксиметров шофьор, всеки ден се срещаш с много хора, на които можеш да разказваш какво ли не. Например колко много строежи има в града (това всеки може и сам да го види, докато се вози в таксито, но тате въпреки това го разказва по време на всеки курс). Или пък че дъщеря му, като била едва четиригодишна, е върнала точното ресто на един клиент.

Обикновено не се возя в таксито на тате, но онзи път ми беше разрешено, защото бях болна от шарка, а мама беше отишла да види жилището, в което по-късно се пренесохме. Когато клиентът

на тате видя червените ми пъпки, веднага поиска да слезе още на следващия ъгъл. Затова и не ми се наложи да смятам много.

Мама не е като тате и не говори толкова много. Тя казва, че като фризьорка трябва преди всичко да умее да слуша. Преди мама имаше собствен фризьорски салон, но откакто се преместихме в Обердорф, работи вкъщи. Преместихме се точно преди четири месеца и пет дни. И живеем тук три месеца и четири дни по-дълго, отколкото съществува **Клубът на мъфините.**

Сега се сещам, че забравих най-важното: казвам се Лулу. Всъщност името ми е Лусинда – точно като на онази прастара холивудска актриса с високия кок и лилавите сенки на очите. Много е **излагащо**... Затова ви моля да го забравите начаса!

А сега вече непременно трябва да разкажа за Клуба на мъфините и за това, как започна всичко.

Училищният празник

Беше една съвсем обикновена понеделнишка сутрин в училище. Миранда рисуваше с флумастер зелени точици върху ноктите си, а Гюнтер се прозяваше, без да слага ръка пред устата си. Аз тъкмо се чудех дали врабчетата в училищния двор могат да подскачат на един крак, когато госпожа Шнайдевинд каза, че има да ни **съобщи нещо важно**.

Всички я погледнахме.

– Точно след четири седмици е училищният празник – обяви госпожа Шнайдевинд и продължи с ужасно милия си глас, тип „вие-всички-сте-добри-деца“. – Сигурна съм,

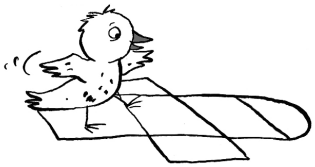

че имате цял куп интересни идеи как да участва класът ни.

Странно е, че учителите никога нямат собствени идеи. Винаги децата трябва да им помагат. Класът зашушука.

– Е? – попита госпожа Шнайдевинд. – Кой има идея?

Никой не вдигна ръка. Само Гюнтер.

– **Защо** ще има училищен празник? – попита той.

Гюнтер винаги пита, защото иска госпожата да напише в свидетелството му, че е „много буден“. Така поне твърди Таматам. Този път обаче госпожа Шнайдевинд не изглеждаше въодушевена от въпроса на Гюнтер.

– Защо ли? Защото всяка година има училищен празник – въздъхна тя.

Броях бавно наум от сто назад.

Аз, естествено, веднага се сетих

за нещо, но в никакъв случай не исках да ме смятат за **зубър**. А ако човек не иска да попадне в тази категория, е много важно да не вдига ръка прекалено рано. Деветдесет и седем, деветдесет и шест... деветдесет и три... деветдесет.

– Госпожо Шнайдевинд, имам един въпрос...

– Кажи, Миранда.

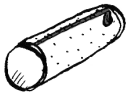

Докато аз броях, Миранда, естествено, ме изпревари!

– Ще има ли **модно ревю**? – попита тя с пискливия си гласец.

Миранда е най-голямата фръцла на света. Родителите ѝ са много богати. Толкова богати, че Миранда има собствена **детегледачка**, чието основно задължение е да събира бонбонените обвивки от пода в стаята на Миранда. Това го зная

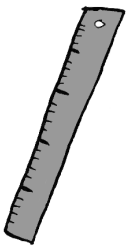

от Таматам, а тя го знае от Лена, която го е видяла с очите си.

Госпожа Шнайдевинд се поколеба.

– Не знам, Миранда... Модно ревю имахме миналата година. Но знаете ли какво, до петък всеки от вас може да намисли нещо и да го представи на класа.

Не ми оставаше нищо друго, освен да чакам до петък, за да споделя идеята си, но дойде голямото междучасие и стана другояче.

– Имам **страхотна идея**! – извика Таматам. – А ти, Лулу?

Аз бях застанала до нея и другите момичета и слушах какво си говорят. Мълчах си и не очаквах някой да ме попита за моето хрумване.

– Ами... Ъъъъ... Мислех си за едно **гигантско микадо**...

– Какво е това? – примигна Лин.

– Моята идея е по-добра! – извика Тамтам, без да изчака да отговоря. – Но няма да я издам на никого. Още не! – тя се ухили до ушите.

– Моля те, кажи ни! – примоли се Инес. – Хайде, кажи ни!

Повечето деца в училището харесваха Тамтам, защото беше нахакана. Но аз пък не исках мен да ме смятат за глупава, затова отново се опитах да обясня.

– Мисля, че идеята за гигантското микадо никак не е лоша. Играехме тази игра в старото ми училище, но пръчиците не бяха по 15 сантиметра,

а по 145 сантиметра... Представяте ли си? Беше страхотно! Трябваше да сме по двама, за да можем да ги вдигаме...

– **Скучно е**! – извика Инес. – Ела, Таматам! Отиваме при катерушките.

И Инес бързо помъкна Таматам навън. Лин, която стоеше до тях, погледна нерешително първо към мен, после към Таматам и Инес. След това грабна калъфа с цигулката си и се втурна след тях.

Добре започна, няма що! Може би наистина ще е по-добре да измисля нещо друго вместо гигантското микадо. Но какво? Не ми хрумваше нищо по-забавно от него. Поне засега. Но това скоро щеше да се промени.